

Yarım Hece
Merve Arslan

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Meryem Çelikten Çağlar

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2025

ISBN: 978-625-6130-81-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YARIM HECE

Merve Arslan

MERVE ARSLAN

“TİTREYEN KALP YAZARINDAN...”

Bir pazartesi günüydü. Hava sonbaharı iliklerine kadar hissetti-riyordu. Yere düşen yapraklar hüznü bir veda busesiyle topra-ğı selamlıyordu. Rüzgâr savurduğu her şeyi bir bir yüzüme çar-pıyordu. Sert bir sonbahardı, ayrılık taşıdığı belliydi. Yükü ağır olurdu böyle mevsimlerin. Hikâyeleri derin olurdu. Zaman kav-ramını unuttururdu. Kışa dönük mevsimine aç adını yazan bir sonbahardan bahsediyorum.

Lise son sınıftaydım. Bahçede sıraya girmiştik. Yanıma gelip sı-raya geçti. Soğuk teni, kısacık kırpık saçları, çelimsiz bedeni, çilli yüzü çok sempatik duruyordu. O an gidecekmış, o an vazgeçecek-miş gibi heyecanlı, bir o kadar hüznüydü. Sonbahara benziyor-du. Bana ömrümün sonuna kadar hüznü bir sonbahar hikâyesi bırakacağını sanki gelişinden anlamıştım. Hikâyesini yüzünde ta-şıyordu. Tenine saklı sayfalarca yaprak dökecekmiş gibi duruyor-du yanımda. Onu ilk tanıdığımdaydım. Evin'di. Zamanla Aylin oldu. Hikâyesinden kaçmaya çalışırken kendini bambaşka bir hikâyede buldu. Onunla başlayan dostluğumuz bir süre sonra üç kişi ola-rak ilerledi. Ben Aişe, Aylin ve onun ölümsüz aşkı Aram. Onu ilk benimle tanıştırdı. Ve mutluydu. Onun acısına, yaşadıklarına duyduğum üzüntüden mutluluğunu bozmak istemedim.

Bu Evin'in ölümü, Aylin'in doğuş hikâyesiydi, bana emanet edi-len. Dostum, bana emanet ettiğin bu hikâyenin öznesi asla bilin-

meyecek. Seninle benim Aram'da bir sır olarak kalacak. Bu yüzden ARAM...

O gece odasına girmiştim. Çatı katında yatağına uzanmış öylece ağlıyordu. Beni görüp kendini hiç bozmadan yorganı kafasına çekti.

“Evin? Sana yiyecek bir şeyler getirdim.”

“Canım istemiyor Aişe.”

“ Ağlıyor musun sen?”

“Evet.”

İlk defa ağladığını onaylıyordu. Gözüme toz kaçtı, soğan doğradım, mevsim alerjisi gibi bahaneler sıralamıyordu. Kaçmadan acısına sarılıp ağlıyordu.

“Ne oldu? Neden ağlıyorsun?”

“ Beni terk etti.”

“Bir daha gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır, sevilmediğim için ağlıyorum.”

“Ben seni çok seviyorum, Evin?”

“Evin değil Aişe, kaç kere söyleyeceğim Aylin!”

Korkmuştum, tedirgin olmuştum. Aylardır kilo veriyor, ölme-yecek kadar yemek yiyor ve hiçbir şey anlatmıyordu. Bu odanın içinde olanlar her neyse, sadece o biliyordu. Bu değişime sebep olan neydi? Neden bu hikâye böyle sonlanmıştı anlam veremiyordum.

“Özür dilerim Aylin, geri gelir belki...”

“Belki diye başlayan her cümleden umut dilenerek devam edemem. Unutmak istiyorum her şeyi...”

“Neden bitti peki?”

Beni duymazlıktan gelip uykusuna devam etti. Oda çok havasız, berbat kokuyordu. İki aydır bu çatı katında yaşıyordu. Güzel dostum hep bildiği sonu, aynı acıyı defalarca yaşayıp kendini cezalandırıyordu. Ve ben onu sadece izleyebiliyordum. Alev alev yanan bir ateşe bırakıyordum, onu bilmeden.

Ve o sabah kendini hiç düşünmeden aşağı bırakmak için adım attığında dağıldı her şey. Aramızda olanlar ortalığa savrulmaya mahkûmdu artık. O günden sonra bir daha sohbet edemedik, odasında kalan hiçbir şeye dokunamadım, ona bir daha sarılamadım. Onu bu sevgisizlikten çıkaramadım, yetemedim...

Sabah çalan telefonumla irkildim. Arayan hastane numarasıydı. Hastaneye gizli gizli gidip onu uzaktan izlemekle yetiniyordum. “Buradayım, geldim,” diyemiyordum. Üç sene geçmişti, o benim tek dostumdu. Onunla geçirdiğim zamanın tadı, keyfi hiçbir şeyde yoktu. Ben şanslı biriydim, o derin yaralar alarak büyümüştü. Onu her ziyarete gittiğimde, bahçenin bir kenarından izleyip, eve dönerken saatlerce ağlardım. Bir insan bu hâle nasıl gelebilir, aklım almıyordu. Ruhunu öldürüp, başka bir ruhla doğabilir miydi insan? Tüm sorularımın cevabı gözümün önünde duruyordu.

Telefondaki ses bu hafta için ziyaret talebimi kabul edemeyeceklerini söyledi. Oysa geçen hafta da vizelerden dolayı onu görmeye gidememiştim. Bir sonraki hafta için randevu istediğimde hafta başında aramamı söyleyip telefonu kapattı. İçimdeki ses, bir sorun olduğunu söylüyordu. Ama annem de bu defa oraya gitmemi istemiyordu.

“Hayır, kızım! Kesinlikle olmaz. O çok hasta ve tehlikeli bunu biliyorsun.”

“Anne lütfen, o benim arkadaşım.”

“Uzatma, konuyu kapat!”

Sessiz kaldım, yaşanan olaylar gerçek manada ürkütücü geliyordu. Ama ben inanmak istemiyordum. O cinayet işleyemezdi. Kimseyi incitmezdi. Oraya mutlaka gidecektim.

Ertesi gün de öylece geçip gitti. Annem mutsuz olduğum zamanlar kurabiye yapardı. Tadına bile bakmadan tabağı ona uzatırdım. Gözümden anlardı. Hemen tabağı doldurup Evin'e götürürdüm. Sıcak sıcak ilk onun yemesini isterdim. Ertesi gün, “Annenin eline sağlık, kesinlikle en iyi kurabiye” dediğinde, “Biraz abartıyorsun sanki” derdim. “O zaman bunun adı ‘abartma tozlu kurabiye’ olsun,” derdi. Ve eklerdi: “İyi ve güzel olan her şeyi abartsak bir hamur gibi kabarıp taşardı belki,” Sonra daldığı yerden gözlerini bana çevirirdi. Tebessümle sıvazlardı kalbimi. Okşardı ruhumu ilk günkü gibi

Bir gün okulun bahçesinde elimde kurabiyeyle yanına oturduğumda;

“Dostum, Ayşe senin geldiğini kurabiye kokusundan anlıyorum,” demişti. Bu yüzden her hastane ziyaretine gidişimde mutlaka kurabiye götürüyordum. Yanında olduğumu bilmesini istiyordum.

Annem ziyaret için izin almadığımdan dolayı üzgün olduğumu biliyordu. Kurabiyeleri paketlemiş, masanın yanında beni bekliyordu. Kafamı kaldırıncaya göz göze geldik.

“Arkadaşımı bekletme, bu defa görmek için cesaret edersen selamımı ilet. Hatırlar mı bilmem ama umarım hâlâ kurabiyelerim abartma tozludur.”

Anneme sarılıp, birçok kez öperek evden ayrıldım. Hastaneye gitmediğim iki hafta içinde kim bilir neler olmuştu? Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Otobüsü kurabiye kokusu sarmıştı, içim içime sığmıyordu. Bu koku ona sarılmak için bana cesaret veriyordu. Otobüsten inip yavaşça yürümeye başladım. Sanki adımlarım birbirine dolanıyordu. Şiddetli bir rüzgâr yerdeki tozu kaldırıp üzerime atıyordu. İçim ürpermişti. Aniden nefesim yetmemeye başladı. Kapıya geldiğimde soluklarım yavaşlamıştı. Onunla göz göze geldiğimde o an rüzgâr yönünü bambaşka bir ayrılığa kesmişti. Soğuk hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Elimden yere düşen kurabiyelerle, oracıkta iki dizimin üstüne yığıla kaldım. Koridorun sessiz çığlıkları yüreğimde hiç bilmediğim ezgilere vuruyordu. Her şey paramparça, öylece kalmıştım. Meğer beni bekliyormuş dostum...

1.BÖLÜM

RUH VE SİNİR HASTALIKLARI HASTANESİ

ÇİŞİMİZİ KAÇIRIRKEN GÖRÜP
KIZARDIN BİZE, AKLIMI KAÇIRIRKEN
NEREDEYDİN ANNE?

AYLİN

Ellerim daha fazla titriyor artık, bu çatırdamayı biliyorum. İlikle-rime kadar hissediyorum. Afallıyorum bazen. Derinlemesine bir çöküşün içinde, üstüme geliyorum. Kendimle kaldığımda sessizliğin ne kadar gürültülü olduğunu bilemezsiniz. Kafamın içinde çalan bu trompetler kesinlikle travmatik bir müzikal!

Deliriyorum doktor, bu defa delirmek geliyor içimden. Bir kedinin kuyruğuna bağlanmış teneke gibi acımasız bir ritim tutturuyorlar ruhuma. O kedinin yaşadığı acıyı yaşıyorum. O çıkan tıngır mıngır sesin bende açtığı yaraları bilirim.

İnsan her şeye evet der mi? Yok demez. Peki ya derse! Deliriyorum dediğim zaman itiraz etmediniz doktor. Biliyorsunuz ki delirmek özgürlüktür ve bu bir makam aslında, bana göre. Kim ne derse desin bunca delinin hayatından kaç akıllı(!) geçmiş. Deli delirmemek için belki de çok sabretmiş. Bilmediğin yaranın ka-buğunu kaldırmadan neyi görebilirsin ki! Göremezsin, bilemezsin. Ben deliriyorum, sen delirmemek için kendini iyice tut. Bir de senden ricam, ne olur akli dengemi bozan insanlar için bana reçete verme. Özgürlüğüm için mecburum delirmeye.

Özgürlük evet! Şu anki hâlim özgürlük. Bir his istemiyorum içime kötüyü doğursun ya da bir ceket istemiyorum sırtımı süslesin. Üryanım. Varsın burnum yamuk kalsın. Estetikle kalp güzelleştiriliyor mu? Peki, doğal bir kalp bu kadar bozgun yer mi? Kalbimi yamultmuşlar, sen bana deli diyorsun. De bakalım, bu da senin işin, ne yapalım? Ben kim miyim?

“Ben Aylin, tanımıyorsun ama tanısaydın da sevmezdin zaten.”

“Anne bugün alfabede bana hiç öğretilmeyen bir kelimeyi keşfettim. “HAYIR.” Bir kelimenin yokluğundan mı bu kadar terk

edilmişliğim? Akıl hastanesinin parmaklıklarına esir olmuş bir kelime. O kadar çok kullanılıyor ki kulağıma yer etti. Ninni gibi geliyor. İnan bana, delirmeseydim bu kelime yine hayatıma girmeyecekti. Buraya geliş sebebim belli. Isırgan otuna sürünmüş gibi duygularım uyuşuk bir his bırakıyor kalbimde. Midem bile küsmüş, geçen en sevdiğim yemek vardı köfte patates. Herkes sıraya geçti. Ben en son patatese kadar bekledim. Tencerenin dibindeki patates tabağıma düşünce fark ettim, midem artık istemiyor. Gece olunca garip sesler geliyor karnımdan. Yemek yesem geçer belki de. Kafamın içinden geçen sesleri susturamıyorum. Kafamda üst kat komşularımız Fuat ve Nejla gibi iki sıyrık var. Bir yanım Fuat gibi bağılıyor, diğer yanım Nejla gibi yanyıyor. Betonü öperken buluyorum kendimi. O kadar vurulmuşum ki düştükçe ağzımdan burnumdan kan boşalıyor. Ne biçim kafa bu!

Susmayan bir beyinden bahsediyorum sana. Midemi susturmak kolay, bana gofret iyi gelir. Lakin beynimi ceset torbasına koyup fermuar çekmen lazım. Mümkünse getir... Çamaşır istemiyorum. Birkaç eski çulum var. Kendimi böyle daha deli hissediyorum. Amaçsızca en kâmil deli olmalıyım. Hani okula giderken doktor olmak isterdim, bir beyaz önlük içinde. Heh, işte! Düzden değil de tersten giymek nasip oldu diyelim. Üzülme anne! Üzülmezsin gerçi de neyse işte! Aklım başımda, ufak bir oyun oynuyorum diyelim. Çocuk gibi tersten giydiğim her şeyin doğrusunu öğreniyorum şimdi.

Bunca insanın hayatına kaç akıllı dokundu ki delirsin? Yine de sana bir şeyler söylemek istiyorum. Ağlama! Çünkü her nedense her şeyi untabilirim ama seni ve senin yüreğinde açtığım yaraları asla! Ufak bir sorun daha var, anne? Pencerenin

kenarında yatağım. Camlardan çok soğuk geliyor. Deli olunca bir battaniye bile çok görülüyor. Deliler şmez mi? İnsan olmuyor muyuz biz? şyorum. Geçen bizim koğuştan Mine, kendini öldürmek için bileklerini kesti. Bıçakla bileklerine kazıdığı Şey, duvarlara tırnaklarımla kazıdığım öfkenin aynısıydı. Kanlara bulanmış battaniyesi avuçlarımda kaldı. Çok şynce Mine'nin battaniyesini ayaklarıma rtyorum. Yalnız bu lme fısıldayan soğukluk beni daha çok ştyor. şmek bana sensizliği fısıldıyor, anne. Bilirsin bunu. Kaç gün belirsiz bir sensizlik. Ah anne, işimizi kaçırırken görüp kızardın bize, aklımı kaçırırken niye görmedin?

Bu Mine konusuna gelince, o gittiğinden beri Aslı hemşireyi bir korku sardı. Niye böyle garip davranıyor, bilmiyorum. Geçen Mine hâlâ odada dediğimde beni dve söve tecrite attı. Mine bu koğuşa geldiğimde buradaydı. Ailesi tarafından satılmış bir ocuk, defalarca kocası tarafından başka adamlara satılmış. Üstelik kocası olacak adam onu almaya gelecekti o hafta. Aslında, Mine akıllanmıştı. Bir defa daha satılmayı kim isterdi ki? Mine doğru olanı, yanlış yaptı. Kalbini geçtim, bedenini emanet edeceği bir annesi bile yoktu. Mine'nin battaniyesi bu yüzden çok soğuk. Ölüm kokuyor, biraz da hayat. Sanki yeniden yaşamak istiyor. Ona yaşamayı öğretecek umut dolu hikyeler var mıdır, anne? Varsa getir.

Kalbi şyen bir insan için ne yapılır ki? Şimdi düşününce boş ver, zahmet etme, en iyisi sen hiç gelme anne... Her zamanki gibi gelme!”

Aylin